

aangemeld als lid van de Waalse Gemeente te Amsterdam.⁸¹ Was hij teleurgesteld over het besluit van de hervormde kerkeraad geen pensioen toe te kennen? Dat lijkt voor de hand te liggen, evenals de veronderstelling dat hij in stilte gehoopt dat hij na enige tijd als hulpprediker te hebben gewerkt alsnog te Amsterdam beroepen zou worden. Zover is het in ieder geval niet gekomen, hij heeft bij mijn weten niet op een zestal gestaan.⁸² Klaarblijkelijk viel Cocheret als predikant niet op, en bovendien was er vanaf 1830 een overschot aan kandidaten.⁸³

Financiële zorgen

De klappers op de indices op de ingekomen stukken van het Departement betreffende de Hervormde Eredienst laten zien dat de meeste correspondentie met Cocheret financiële zaken betrof, voornamelijk de jaarlijks terugkerende vraag om een extra ondersteuning van Cocheret en zijn gezin. De eerste aanvraag betrof een verhoging van zijn wachtgeld, maar Van Pallandt vond daartoe geen aanleiding. Het Ministerie van Financiën meende dat een eenmalige bijdrage van f 200 wel mogelijk zou zijn.⁸⁴ Uiteindelijk werd deze gratificatie tot en met 1847 regelmatig verleend, maar in 1848 in verband met de noodzakelijk geachte bezuinigingen stopgezet. Dit was voor Cocheret niet slechts reden om daartegen te protesteren, maar ook om de overheid er op te wijzen dat hij bijzondere verdiensten voor het vaderland had, die een extra tegemoetkoming van f 19.500 (gederfde inkomsten) rechtvaardigden. Later zou hij de overheid er op wijzen dat deze mededeling geen verzoek betrof. Op 8 februari 1849 besloot Koning Willem II, conform de negatieve adviezen van het Departement betreffende de Hervormde Eredienst en van het Ministerie van Oorlog, beide delen van het verzoek af te wijzen. Bij het advies van het Departement betreffende de Hervormde Eredienst speelde behalve de overheidsfinanciën ook een rol dat de staatsraad van mening was dat Cocherets inkomen hoger was dan dat van vele andere predikanten. Bovendien was hem uit rapporten van de Gouverneur in Noord-Holland en van B en W te Amsterdam gebleken dat

Cocheret als leraar wiskunde en als hulpprediker bijverdiende. B en W van Amsterdam schatten zijn inkomen hoger dan f 2.000. Het Ministerie van Oorlog adviseerde over de inkomensderving en was van mening dat in de carrière van Cocheret geen aanleiding lag voor de gewenste tegemoetkoming als gevolg van oorlogshandelingen.⁸⁵

In het voorjaar van 1850 overhandigde Cocheret een verzoek aan koning Willem III, toen deze in Amsterdam op bezoek was. In deze brief, van 22 april, benadrukte Cocheret dat hij z.i. niet, conform het KB van 12 november 1830, in een geschikte betrekking geplaatst was, en dat de overheid derhalve nalatig was geweest. De schade berekende hij op f 25.000. Hij wilde zich echter tevreden stellen met een eenmalige uitkering van f 5.000 en een jaarlijkse toeslag op zijn pensioen van f 200. Aanvankelijk weigerde het Departement dit verzoek in behandeling te nemen, daar de brief niet gezegeld was, maar na een protest hierover van Cocheret bij Willem III, die hem ter audiëntie had ontvangen, werd de zaak uiteindelijk netjes afgehandeld. Het verzoek werd niet ontvankelijk verklaard. Hij had, met een beroep op het KB van 12 november 1830, een verzoek om een nieuwe standplaats kunnen indienen; daarmee vervalt de aanklacht dat de overheid nalatig is geweest. Bovendien had hij jarenlang geleefd ten laste van 's lands kas.⁸⁶

Ook in de jaren hierop volgend vinden we correspondentie over de gewenste gratificatie, die hem vanaf 1854 weer werd verleend. Uit het bijgevoegde rapport van D.J. van Ewijck, gouverneur van Noord-Holland, blijkt dat Cocheret nog enkele kinderen thuis had wonen, waarvan er één hulpbehoevend was. Cocheret heeft zich veel opofferingen moeten getroosten ten behoeve van zijn kinderen, 'hetzij door tegenspoeden, hetzij door onordelijke gedragingen'.⁸⁷

Het beeld dat uit deze correspondentie oprijst, is dat van iemand die zich in 'zijn zaak' heeft vastgebeten, en wiens brieven wijzen op een zekere overspannenheid. Nuchter wordt ergens opgemerkt